

“Duymamak ne mümkün... Nasıldı?”

“Kâbus gibi. Ayrıca sırtımayı da kes, şu an sırtıttığını biliyorum! Fena hâlde ebeveyn ıstırabı çekmiş durumdayım, ayrıca ada da bok gibiydi, tahmin bile edemezsin! Seni görmek istiyorum.”

Saate bakıyorum. “Yarım saate kalenin bayırında, ne dersin?”

“İşim var deseydin *geberirdim!*”

“Kulübe hoş geldin. Üç haftadır ölümüne sıkılıyorum.”

“Baksana, *bir* saate diyelim mi? Valizimi boşaltmam lazım.”

“Olur.”

“Seni görmek için sabırsızlanıyorum. Phil?”

“Hı?”

“Seni özledim.”

“Ben seni özlemedim.”

“Biliyordum. Göt!”

Telefonu kapatıp sırtüstü uzanmaya devam ediyorum ve on beş dakika boyunca tavanın göz kamaştırıcı beyazlığını seyrediyorum. Servi ağaçlarının kokusu yaz esintisiyle birlikte açık pencereden içeri dalga dalga giriyor. Yuvarlanıp ter içindeki yataktan kalkıyorum, bir baksır ve tişört kapıp koridorun gıcırtılı döşemelerine basarak duşa giriyorum.

Bu kattaki banyodan nefret ediyorum. Kapının çerçevesi öyle eğrilmiş ki kapıyı açmak için tüm gücünle yüklenmek zorunda kalıyosun. İçeride de insanı siyah-beyaz kırık fayanslar, tavadaki çatlaklar ve dökülüp duran sıva karşılıyor. Köhnemiş tesisattan su gelmesi için üç dakika beklemek, kışın tesisata bağlı paslanmış kazanın nihayet ağır ağır ısınmaya başlaması içinse şöyle birkaç sıkı tekme indirmek gerekiyor.

Musluğu açıyorum ve borulardan gelen o tanıdık, ıslığı andıran vızıltıya kulak verirken Glass’in bugüne dek bir tesisatçıyla birlikte olmamasına bir kez daha hayret ediyorum.

Günün birinde ona, böyle bir ilişkinin ne kadar işe yarar imkânlar

yaratacağından bahsederken, büyük bir şaşkınlıkla, “*Borular* yüzünden mi?” diye sormuştu. “Beni ne sanıyorsun tatlım, kevaşे falan mı?”

Visible’in mimarı da, çeyrek yüzyıl önce Avrupa’ya yaptığı bir gezi sırasında evi çoktan harabeye dönmüş hâlde bulan teyzem Stella kadar kafayı yemiş olmalıydı. Teyzem evin, dünyanın bu bölgesi için alışılmadık güneyli cazibesine hayran kalıp vakit kaybetmeden burayı satın almıştı. *Bir avuç fıstık fiyatına ufaklık!* diye yazmıştı Glass’e heyecanla. Amerika’yla gurur duyuyordu. *Üstelik acilen yapılması gereken tadilatlar için biraz param bile arttı!*

Stella parasal açıdan kimseye bağımlı değildi. Amerikan kolej güzellerinin bilindik kaderini yaşayıp o yolu geride bırakmıştı. Geleceklerini ancak geçmiş olmak üzereyken düşünmeye başlayan tiplerdi bunlar: erken evlilik, erken boşanma, geç elde edilen epey cömert bir nafaka... Bu meblağ Stella’ya müthiş imkânlar sağlamasa da yolun kalan yarısında para için endişe etmesini engellemeye yeterdi. Visible’i almasına yeterdi.

Stella’nın Glass’e yazdığına göre ev geniş bir araziyle çevriliydi ve nehrin öte tarafındaki ufakık bir kentin dışında yükselen tepede duruyordu. Sütunlarla desteklenen verandasıyla iki katlı cephesi, küçük cumbalarıyla yüksek pencere kanatları, sayısız kalkan duvar ve mazgal giydirilmiş çatısı... her biri, kilometrelerce öteden net bir şekilde görülüyordu. Buraya koyacak uygun, Amerikalı bir isim arayışına giren Stella, evi, odunluğu, müstemilatı, ormanın bitişiğinde, donakalmış gezginleri andıran insan boyundaki, boyalı kumtaşı heykellerle dolu geniş bahçeyi içine alan mülkün tamamına Visible adını verdi. Visible alındıktan sonra, kalan paranın gereken tadilatın sadece küçük bir kısmına yeteceği çok geçmeden anlaşıldı. Tuğlalar parçalanıyor, çatı pek çok yerden akıtıyordu; bahçeye gelince... ormana dönmüştü.

Andreas Steinhöfel

DÜNYAMIN MERKEZİ

"Ayaklarımın altındaki yer hâlâ sallanıyormuş gibi geliyor ama artık düşmekten korkmuyorum. Bu güzel bir his. Hareket hâlindeki yaşama dair bir his..."

Phil, hayat yolunun daha çok başında. Henüz on yedi yaşında. Fakat yaşlılarından çok farklı; çünkü çok daha derin bir idrak ve sorgulama hâli içinde. Bir yanda asla tam olarak anlaşılamadığı annesi ve ikiz kız kardeşi, öteki yanda aşkla tutulduğu Nicholas var; yaşadıkları büyük ve eski evin odalarında ise birbirinden gizli, birbirinden saklı pek çok büyük sır.

Yaşadığı yere sığmayan, geçmişinden kaçamayan, geleceğini göremeyen ve tercihlerine yönelik saldırılara karşı kendini savunmaya çalışan bir delikanlının olgunlaşma hikâyesini anlatan Alman yazar Andreas Steinhöfel, yalnızca Phil'in değil tüm okurların dünyalarının merkezine iniyor ve gerek toplumsal baskıların gerekse büyüme sancılarının kültür tanımadığını bir kez daha gözler önüne seriyor.

"Hem üslup hem de konu açısından ağırlığını hissettiren çok katmanlı bir roman."

Meg Rosoff, *The Guardian*

delidolu.com.tr

f v @ delidolukitap

Delidolu Yayınları

ISBN: 978-625-7314-65-7

9 786257 314657